

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 05, 2016

Nummer 5, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:110](#) 26-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:108](#) 26-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:101](#) 26-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:80](#) 19-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:73](#) 19-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:78](#) 19-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:77](#) 19-01-2016

RECHTSPRAAK

Instrumenta delicti en de reikwijdte van het verschoningsrecht van de notaris.

Het eerste en het tweede middel klagen dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift is uitgegaan van een onjuiste opvatting omtrent 'brieven of geschriften die tot het begaan van het strafbare feit hebben gediend' als bedoeld in artikel 98 lid 5 Sv. Daartoe is onder meer aangevoerd dat voor de vraag of sprake is van een instrumentum delicti enkel relevant is of het document direct onderdeel uitmaakt van het vermeende strafbare feit. De rechtbank heeft, aldus de middelen, ten onrechte niet alleen van belang geacht of een document 'zelfstandige betekenis' heeft gehad bij het plegen van het strafbare feit dat zou zijn begaan, maar tevens betekenis toegekend aan de bijzondere omstandigheden van het geval, waaronder de aard en de complexiteit van de verdenking. Het derde middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat 'instrumenta delicti' zijn 'de stukken A-7-I-1-3, A-7-I-1-4, MG36, MG37, MG40, MG41, MG42, MG44 en MG64'.

Het gaat in deze zaak om het volgende. Er zijn stukken in beslag genomen, afkomstig uit doorzoeken bij [C] BV en [D] BV en uit een vordering uitlevering ter inbeslagneming. Aan de beslagenen wordt onder meer verweten: het opmaken van een vervalste overeenkomst (de Realisatieovereenkomst) en het opmaken en gebruikmaken van valse facturen in 2009 en 2010. De klager is notaris. Hij heeft aangevoerd dat zich geheimhouderstukken bevinden tussen de in beslag genomen stukken en heeft verzocht het beslag in zoverre op te heffen met een last tot teruggave.

Ingevolge artikel 98 lid 1 Sv mogen bij personen met een bevoegdheid tot verschoning als bedoeld in artikel 218 Sv zonder hun toestemming brieven of andere geschriften tot welke hun plicht tot geheimhouding zich uitstrekt, niet in beslag worden genomen. Wel mogen, zoals volgt uit artikel 98 (thans) lid 5 Sv, ook zonder hun toestemming in beslag worden genomen brieven of geschriften die voorwerp van het strafbare feit uitmaken of tot het begaan daarvan hebben gediend. Dergelijke brieven en geschriften zijn geen object van de aan bedoelde personen toekomende bevoegdheid tot verschoning.

De rechtbank heeft met juistheid tot uitgangspunt genomen dat de aard van de hier aan de orde zijnde bevoegdheid tot verschoning meebrengt dat het oordeel omtrent de vraag of brieven of geschriften object van de bevoegdheid tot verschoning uitmaken in beginsel toekomt aan de tot verschoning gerechtigde persoon. Wanneer deze zich op het standpunt stelt dat het gaat om brieven of geschriften die noch voorwerp van het strafbare feit uitmaken noch tot het begaan daarvan hebben gediend en waarvan kennisneming zou leiden tot schending van het beroepsgeheim, dient dit standpunt door de organen van politie en justitie te worden geëerbiedigd, tenzij redelijkerwijze geen twijfel erover kan bestaan dat dit standpunt onjuist is (vgl. HR 12 februari 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD9162, NJ 2002/439).

De rechtbank heeft door te overwegen dat ‘wat als instrumentum delicti moet worden aangemerkt (...) mede afhankelijk [is] van de bijzondere omstandigheden van het geval, waaronder de aard en complexiteit van de verdenking’, als haar oordeel tot uitdrukking gebracht dat de vraag of een in beslag te nemen of een in beslag genomen stuk tot het begaan van het strafbare feit heeft gediend, zich niet in het algemeen laat beantwoorden, maar afhankelijk is van de aard van het in beslag te nemen of in beslag genomen stuk en van de aard van het delict dat zou zijn begaan door de (rechts)persoon jegens wie de verdenking is gericht, alsmede de feitelijke gedragingen die aan deze in dat verband worden verweten. Dat oordeel is juist. De rechtbank heeft voorts geoordeeld dat, in aanmerking genomen dat in de onderhavige zaak sprake is van verdenking van het (mede)plegen van een ‘intellectueel delict dat in enige tijdspanne en in onderlinge samenwerking tot stand is gekomen’, als instrumenta delicti kunnen worden aangemerkt documenten als e-mailberichten of notulen die betrekking hebben op overleg over of het uitdenken van de strafbare gedragingen, of concepten van (valse) overeenkomsten, indien die strafbare feiten geacht kunnen worden met behulp van dan wel door middel van deze documenten tot stand te zijn gekomen. Ook dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste opvatting omtrent het begrip ‘instrumentum delicti’ als bedoeld in artikel 98 lid 5 Sv.

Blijkens de bestreden beschikking heeft de rechtbank overwogen welke stukken in het onderhavige geval gezien de gerezen verdenking ‘instrumenta delicti’ kunnen zijn en heeft zij vervolgens, aan de hand van de door haar geformuleerde criteria, geoordeeld dat van de inbeslaggenomen stukken de in het derde middel bedoelde stukken ‘instrumenta delicti’ zijn, te weten: de stukken ‘A-7-I-1-3, A-7-I-1-4, MG36, MG37, MG40, MG41, MG42, MG44 en MG64’.

Dat oordeel van de rechtbank heeft kennelijk enkel betrekking op de onder de genoemde documentnummers vallende stukken waarvan de rechters-commissarissen niet reeds hebben gelast dat zij aan de beslagene zullen worden teruggegeven en waarop het beslag dus is voortgezet. Gelet op de beschikkingen van de rechters-commissarissen, zoals zij onder 3.2.1 en

3.2.2 zijn weergegeven, betreft het de volgende stukken:

- (i) een 'overeenkomst ter zake van casco plus huurdersvoorzieningen [F]' vallend onder documentnummer A-7-I-1-3;
- (ii) twee 'concepten overeenkomst met betrekking tot huurdersvoorziening' vallend onder documentnummer MG42;
- (iii) alle 'concepten realisatieovereenkomst' vallend onder de documentnummers A-7-I-1-4, MG27, MG32, MG36, MG38, MG40, MG42 en MG44; en
- (iv) alle stukken vallend onder documentnummer MG64, te weten: een e-mail van [betrokkene 2] aan de geheimhouder van 22 september 2006 met daarbij een overzicht van de Stichtingskosten en een memo inzake de concept realisatieovereenkomst.

Voor zover de in het derde middel voorgestelde klacht (mede) betrekking heeft op andere dan de hiervoor onder (i) tot en met (iv) genoemde stukken – en dus stukken betreffen waarop geen beslag (meer) rust – heeft de klager in cassatie niet een rechtens te respecteren belang bij zijn middel.

Ten aanzien van de stukken die de rechtbank heeft aangemerkt als 'instrumenta delicti', geldt het volgende.

De rechtbank heeft blijkens de bestreden beschikking vastgesteld dat de verdenking in verband waarmee deze stukken in beslag zijn genomen onder meer bestaat uit het door [E] en/of [D] BV opmaken van een valse Realisatieovereenkomst, in die zin dat deze overeenkomst in strijd met de waarheid inhoudt dat het [A] -gebouw 'project [B]' om de winst te drukken niet casco wordt gerealiseerd maar met een 'inbouwpakket huurdersvoorzieningen'.

Aan het oordeel van de rechtbank dat de stukken 'instrumenta delicti' zijn, ligt in het bijzonder ten grondslag dat de 'conceptversies en daarmee verband houdende stukken (...) een essentiële voorwaarde [vormden] voor de totstandkoming van de finale overeenkomst'. Met deze overwegingen heeft de rechtbank tot uitdrukking gebracht dat, gelet op de aard van de jegens [E] en [D] BV bestaande verdenking, de in beslag genomen stukken onmiskenbaar hebben bijgedragen aan de totstandkoming van de definitieve inhoud van de door hen opgemaakte valse Realisatieovereenkomst en in die zin mede hebben gediend tot het begaan van het strafbare feit ten aanzien waarvan de verdenking is gerezen. Dat oordeel, dat getuigt van de in dit verband vereiste behoedzaamheid, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Het kan, verweven als het is met waarderingen van

feitelijke aard, in cassatie niet verder worden getoetst.

Gelet op het voorgaande zijn de middelen tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat het stuk met nummer MG 61 niet onder het verschoningsrecht van de klager valt.

Ingevolge artikel 218 Sv kan degene die uit hoofde van zijn beroep tot geheimhouding is verplicht, zich in rechte op zijn verschoningsrecht beroepen omtrent hetgeen waarvan de wetenschap aan hem als zodanig is toevertrouwd. Het gaat daarbij om de wetenschap die een verschoningsgerechtigde heeft verkregen in de uitoefening van zijn beroep. Een notaris komt daarom alleen een verschoningsrecht toe in het kader van zijn juridische dienstverlening aan degene die zich tot hem heeft gewend vanwege zijn hoedanigheid van notaris (vgl. HR 10 november 2015, ECLI:NL:HR:2015:3258 met betrekking tot een advocaat).

Aan het verschoningsrecht ligt ten grondslag dat het maatschappelijk belang dat de waarheid in rechte aan het licht komt, moet wijken voor het maatschappelijk belang dat een ieder zich vrijelijk en zonder vrees voor openbaarmaking van het toevertrouwde om bijstand en advies tot de verschoningsgerechtigde moet kunnen wenden (vgl. HR 1 maart 1985, ECLI:NL:HR:1985:AC9066, *NJ* 1986/173).

Blijkens de bestreden beschikking is het stuk met nummer MG 61 onder [D] BV in beslag genomen. De rechtbank heeft vastgesteld dat het gaat om 'e-mailwisseling tussen [betrokkene 3] van [A] en [betrokkene 2] van [D]' en dat de klager in deze e-mailwisseling is 'ingekopieerd' (ge-cc'd). Hier doet zich derhalve het geval voor dat van de digitale correspondentie die – naar moet worden aangenomen – tussen een cliënt van de klager en een derde heeft plaatsgevonden, een digitaal afschrift aan de klager is verzonden.

Correspondentie tussen anderen dan de verschoningsgerechtigde en degene die zich tot hem heeft gewend, is niet een brief of een geschrift als bedoeld in artikel 98 lid 1 Sv. Indien van die correspondentie een afschrift wordt toegezonden aan de notaris kan – anders dan het middel betoogt – niet gezegd worden dat reeds daarom de inhoud daarvan kan worden aangemerkt als wetenschap die aan de notaris in het kader van zijn juridische dienstverlening is toevertrouwd.

Gelet op het vorenstaande getuigt het oordeel van de rechtbank dat ten aanzien van de in beslag genomen e-mailwisseling tussen [betrokkene 3] van [A] en [betrokkene 2] van [D] redelijkerwijze geen twijfel erover kan bestaan dat het standpunt van de klager dat die e-mailwisseling object is van zijn verschoningsrecht onjuist is, niet van een onjuiste

rechtsopvatting. Dat oordeel is in het licht van hetgeen aan het beroep op het verschoningsrecht ten grondslag is gelegd toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat het stuk met nummer MG 62 'als een corpus delicti (...) [kan] worden aangemerkt'.

De rechtbank heeft vastgesteld dat het stuk met nummer MG 62 een 'factuur van 8 oktober 2009 van [D] voor een bedrag van € 11.584.650,- conform artikel 12 van de realisatieovereenkomst' betreft en dat die factuur als bijlage is gevoegd bij een brief van [D] aan de klager.

Blijkens de bestreden beschikking wordt [D] BV onder meer ervan verdacht dat zij, in verband met de (mede) door haar opgemaakte valse realisatieovereenkomst, in de jaren 2009 en 2010 valse facturen heeft opgemaakt en gebruikt, in die zin dat de opgemaakte facturen geen betrekking zouden hebben op geleverde werkzaamheden, maar een (verkapte) winstdeling zouden betreffen.

De rechtbank heeft geoordeeld dat, gezien deze verdenking, redelijkerwijs geen twijfel erover kan bestaan dat het standpunt van de klager dat het stuk met nummer MG 62 niet een geschrift is dat voorwerp van het strafbaar feit uitmaakt maar object is van zijn verschoningsrecht, onjuist is. Dat oordeel is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:110

Zaaknummer: 15/02336

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman, H.A.G. Splinter-van Kan, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.W.J. Kerckhoffs en J.N. de Boer

Wetsartikelen: 98 Sv

RECHTSPRAAK

Omzetting jeugddetentie in gevangenisstraf.

Het middel klaagt over de last van het hof tot tenuitvoerlegging van de bij vonnis van 4 juli 2011 opgelegde voorwaardelijke jeugddetentie.

De klacht dat het hof ingevolge artikel 77k Sr niet bevoegd was reeds bij zijn last tot tenuitvoerlegging te bepalen dat de jeugddetentie als gevangenisstraf wordt tenuitvoergelegd, miskent dat – gelet op de wetsgeschiedenis – sedert de inwerkingtreding van artikel 77dd lid 3 Sr op 1 februari 2008 een vordering in de zin van artikel 77k Sr niet meer is vereist voor de omzetting van jeugddetentie in gevangenisstraf indien het gaat om de tenuitvoerlegging van voorwaardelijk opgelegde jeugddetentie. Zo een vordering is sedertdien alleen nog vereist voor de omzetting van onvoorwaardelijk opgelegde jeugddetentie.

De klacht dat het hof zijn beslissing dat de voorwaardelijk opgelegde jeugddetentie wordt tenuitvoergelegd als gevangenisstraf ontoereikend heeft gemotiveerd, faalt eveneens. In aanmerking genomen dat uit niets blijkt dat bij de behandeling van de zaak in hoger beroep is aangevoerd dat de verdachte, ondanks het bereiken van de leeftijd van achttien jaren, in aanmerking komt voor jeugddetentie, was het hof niet gehouden zijn beslissing breder te motiveren dan onder 3.2 is weergegeven.

Het middel is dus tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van dertig maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en vermindert deze in die zin dat deze 28 maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:101

Zaaknummer: 14/00462

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 77k Sr

RECHTSPRAAK

De middelen, die zich zich keren tegen de verwerping van een beroep op (putatief) noodweer en op noodweerexces, falen.

De middelen, die zich lenen voor gezamenlijke bespreking, keren zich tegen de verwerping van een beroep op (putatief) noodweer en op noodweerexces.

Volgens de vaststellingen van het hof heeft de verdachte een persoon, [slachtoffer], doodgeschoten. De verdachte was kort daarvoor door onder anderen [slachtoffer], die deel uitmaakte van een groep van negen personen die de confrontatie met de verdachte was komen zoeken, in een portiek mishandeld, waarna hij zijn belagers naar buiten had weten te werken (17.35.35 u). Vervolgens had de verdachte zich naar een opslagruimte begeven, waarvandaan hij met een vuurwapen weer naar buiten was gekomen (17.36.27 u). Na eerst met een schot in de lucht te hebben getracht de anderen af te schrikken, had hij op [slachtoffer] geschoten (17.36.41 u) die daardoor dodelijk werd getroffen.

Blijkens zijn overwegingen is het hof uitgegaan van het bestaan van een noodweersituatie op het moment dat de verdachte zich in de portiek heeft moeten verweren. Die noodweersituatie was volgens het hof geëindigd toen de verdachte erin was geslaagd om de anderen de portiek uit te werken. Vervolgens heeft het hof geoordeeld dat zich niet opnieuw een noodweersituatie heeft voorgedaan 'vanaf het moment dat de verdachte schietend vanuit de opslagruimte komt tot aan het moment dat verdachte [slachtoffer] doodschiet'.

Blijkens de wettelijke omschrijving van noodweer gaat het bij deze strafuitsluitingsgrond om de 'verdediging' van bepaalde rechtsgoederen tegen een (wederrechtelijke) aanranding. Dit betekent dat een beroep op noodweer niet kan worden aanvaard ingeval de gedraging van degene die zich op deze exceptie beroept, noch op grond van diens bedoeling noch op grond van de uiterlijke verschijningsvorm van de gedraging kan worden aangemerkt als verdedigend, maar – naar de kern bezien – als aanvallend, bijvoorbeeld gericht op een confrontatie of deelneming aan een gevecht. In zo een geval kan ook een beroep op noodweerexces of op putatief noodweer niet slagen (vgl. HR 9 juni 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK4788, NJ 2010/339).

Blijkens zijn overwegingen is het hof uitgegaan van hetgeen onder 3.4 is vooropgesteld en

heeft het geoordeeld dat zowel het beroep op (putatief) noodweer als op noodweereces moet worden verworpen aangezien de gedraging van de verdachte 'naar de uiterlijke verschijningsvorm kan worden aangemerkt als aanvallend'. Dat oordeel is gelet op de feitelijke vaststellingen van het hof niet onbegrijpelijk, terwijl in diezelfde vaststellingen besloten ligt dat ook op grond van de bedoeling van de verdachte zijn gedraging als aanvallend moet worden aangemerkt. Een en ander draagt de verwerping van de verweren zelfstandig, zodat de middelen falen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:108

Zaaknummer: 15/00443

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en J. de Hullu

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

De rechtbank had bij haar oordeel niet mogen vooruitlopen op de mogelijke uitkomst van de strafzaak.

Het middel behelst de klacht dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagster een geldboete dan wel een verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Met toepassing van de juiste maatstaf bij de beoordeling van een op de voet van artikel 94a Sv gelegd beslag heeft de rechtbank beoordeeld of zich hier het geval voordoet dat niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagster een geldboete of een verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen. De rechtbank heeft dat hoogst onwaarschijnlijk geacht. Aan dit oordeel heeft de rechtbank in het bijzonder ten grondslag gelegd dat het Openbaar Ministerie in de strafzaak tegen de klaagster bij, niet-onherroepelijk, arrest van het Gerechtshof Den Haag van 2 juli 2014 (ECLI:NL:GHDHA:2014:2209) niet-ontvankelijk is verklaard in de strafvervolging. De rechtbank had bij haar oordeel evenwel niet mogen vooruitlopen op de mogelijke uitkomst van de strafzaak.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Den Haag, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:78

Zaaknummer: 15/00685

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Wetsartikelen: 552a Sv en 94a Sv

RECHTSPRAAK

De rechtbank had bij haar oordeel niet mogen vooruitlopen op de mogelijke uitkomst van de strafzaak.

Het middel behelst de klacht dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagster een geldboete dan wel een verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Met toepassing van de juiste maatstaf bij de beoordeling van een op de voet van artikel 94a Sv gelegd beslag heeft de rechtbank beoordeeld of zich hier het geval voordoet dat niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagster een geldboete of een verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen. De rechtbank heeft dat hoogst onwaarschijnlijk geacht. Aan dit oordeel heeft de rechtbank in het bijzonder ten grondslag gelegd dat het Openbaar Ministerie in de strafzaak tegen de klaagster bij, niet-onherroepelijk, arrest van het Gerechtshof Den Haag van 2 juli 2014 (ECLI:NL:GHDHA:2014:2209) niet-ontvankelijk is verklaard in de strafvervolgning. De rechtbank had bij haar oordeel evenwel niet mogen vooruitlopen op de mogelijke uitkomst van de strafzaak.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Den Haag, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:73

Zaaknummer: 15/00682

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Wetsartikelen: 552a Sv en 94a Sv

RECHTSPRAAK

De pleitnota is in het ongereede geraakt, zodat het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn.

Het middel behelst de klacht dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep 2 december 2013 en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, aangezien de door de raadsman bij die gelegenheid aan het hof overgelegde pleitnota zich niet bij de stukken van het geding bevindt.

De in genoemd proces-verbaal vermelde pleitnota ontbreekt bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken. Naar aanleiding van een door de raadsman op de voet van artikel IV lid 3 van het Procesreglement Strafkamer Hoge Raad gedaan verzoek is bij het hof nadere informatie ingewonnen. Op grond van die informatie moet worden aangenomen dat die pleitnota niet meer beschikbaar zal komen.

Nu bedoelde pleitnota ontbreekt, valt niet na te gaan of ter terechtzitting verweren zijn gevoerd dan wel of aldaar uitdrukkelijk onderbouwde standpunten naar voren zijn gebracht. Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het, nu het onherstelbaar is, nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak meebrengt.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:80

Zaaknummer: 14/00270

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu en H.A.G. Splinter-van Kan

RECHTSPRAAK

De rechtbank had bij haar oordeel niet mogen vooruitlopen op de mogelijke uitkomst van de strafzaak.

Het middel behelst de klacht dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagster een geldboete dan wel een verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Met toepassing van de juiste maatstaf bij de beoordeling van een op de voet van artikel 94a Sv gelegd beslag heeft de rechtbank beoordeeld of zich hier het geval voordoet dat niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagster een geldboete of een verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen. De rechtbank heeft dat hoogst onwaarschijnlijk geacht. Aan dit oordeel heeft de rechtbank in het bijzonder ten grondslag gelegd dat het Openbaar Ministerie in de strafzaak tegen de klaagster bij, niet-onherroepelijk, arrest van het Gerechtshof Den Haag van 2 juli 2014 (ECLI:NL:GHDHA:2014:2209) niet-ontvankelijk is verklaard in de strafvervolgning. De rechtbank had bij haar oordeel evenwel niet mogen vooruitlopen op de mogelijke uitkomst van de strafzaak.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Den Haag, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:77

Zaaknummer: 15/00684

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Wetsartikelen: 552a Sv en 94a Sv